

Sygn. akt V CSK 90/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "F." Spółka z o.o. w C.
przeciwko P. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz powoda 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 listopada 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub

odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej

wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne dotyczące możliwości stosowania w obrocie gospodarczym szerokich, ogólnych i dorozumianych pełnomocnictw do działania w imieniu mocodawcy. Ponadto podniósł istnienie potrzeby wykładni art. 60 k.c. w kontekście oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictwa i wywodził, że ze względu na ustalenie przez Sądy obu instancji szerokiego, ogólnego pełnomocnictwa, należało przyjąć wymóg dochowania pisemnej, pod rygorem nieważności, formy tego pełnomocnictwa.

Zaprezentowane przez skarżącego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje jednak, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z możliwością odmiennej oceny tak przedstawionego problemu prawnego, z podnoszonymi wątpliwościami wymagającymi dokonania wykładni, czy też z rażącym naruszeniem prawa skutkującym w ustalonym stanie faktycznym oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Wręcz przeciwnie, po pierwsze, judykatura szeroko dopuszcza możliwość udzielenia pełnomocnictwa w sposób dorozumiany, konkludentny (zob. wyroki SN z dnia 8 maja 2003 r., sygn. akt II CKN 46/01, nie publ., z dnia 16 stycznia 2009 r., sygn. akt I PK 127/08, OSNP 2010, nr 15 - 16, poz. 183, uchwałę SN z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt III CZP 40/15, OSNC 2016, nr 6, poz. 71, postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2019 r., sygn. akt I CSK 726/18, www.sn.pl). Po drugie, okoliczności uzasadniające udzielenie takiego pełnomocnictwa mogą być różnorodne, w różnych i często odmiennych stanach faktycznych. W art. 60 k.c. jest wyraźnie mowa o możliwości wyrażenia woli osoby dokonującej czynności prawnej przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, więc brak jest podstaw do wykreowania w orzecznictwie ścisłych i odgórnych ograniczeń tego przepisu w kierunku, w którym sugeruje to skarżący. Po trzecie, w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny prawidłowo odczytał zakres udzielonego pełnomocnictwa dorozumianego. Zgodnie z art. 99 § 2 k.c. pełnomocnictwo ogólne powinno być pod rygorem nieważności udzielone na piśmie, ale nic nie wskazuje na to, aby sporne umocowanie miało charakter ogólny. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika jego ograniczony zakres - do czynności poprzedzających umowę kupna sprzedaży i do jej zawarcia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw